

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 20Csp/84/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120205142
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Bujňák
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2020:8120205142.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov, sudcom JUDr. Marekom Bujňákom, v právnej veci žalobkyne V. V., I.. XX.XX.XXXX, Z. W. Š. XXX, XXX XX B., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpenej JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava - Karlova Ves, IČO: 42 185 190, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.440,81 eura, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 600 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.
- III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 04.05.2020 si žalobkyňa uplatnila voči žalovanému právo na primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.440,81 eura. Svoju žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 14Csp/58/2019 o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľa, úspešná, rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 13.09.2019, sp. zn. 14Csp/58/2019, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov zo dňa 13.02.2020, sp. zn. 1Co/77/2019. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol: „11. Keďže predmetná zmluva uzavretá stranami sporu dňa 27.10.2010 neobsahuje okrem iného ani základné náležitosti ako je úrok, úroková sadzba, ročná percentuálna miera nákladov (RPMN), priemerná RPMN, termín konečnej splatnosti, predmetný úver sa minimálne z dôvodu absencie týchto základných zákonných náležitostí považuje za bezúročný a bez poplatkov a keďže žalobkyňa preukázateľne uhradila, z titulu predmetnej zmluvy, okrem poskytnutého úveru vo výške 300 EUR ešte navyše sumu 1.140,81 EUR, čo vyplýva z predložených listinných dôkazov a čo ani žalovaný nerozporoval, súd zaviazal žalovaného na zaplatenie tejto sumy z titulu vydania bezdôvodného obohatenia spolu s príslušným zákonným úrokom z omeškania odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému, nakoľko sa jedná o majetkový prospech, získaný plnením bez právneho dôvodu. Súd zamietol žalobu v časti úroku z omeškania nad 5 % ročne, keďže žalobkyňa si uplatnila úrok z omeškania vo výške 8 % ročne, avšak nárok bol uplatnený z titulu bezdôvodného obohatenia a žalovaný sa dostal do omeškania až nasledujúcim dňom po doručení žaloby v tejto veci, t.j. dňom 05.10.2016, kedy zákonná úroková sadzba úroku z omeškania predstavovala 5 %, teda nie 8 %, ako si to uplatnila žalobkyňa 14. Súd zároveň poukazuje na to, že poplatok vo výške 288 EUR, ktorý je tvorený z 1/3 úrokom a z 2/3 „administratívnymi nákladmi“ a ktorý bol zaplatený v 12 mesačných splátkach predstavuje celkovo 96 % ročne, z čoho úrok predstavuje 32 % ročne, pričom výška priemernej úrokovej

sadzby pri úveroch splatných do jedného roka poskytovaná bankovými subjektmi v čase poskytnutia tohto úveru predstavovala 7,96 % ročne, čo predstavuje o vyše 400 % viac. 15. V súvislosti s určením neprijateľnej zmluvnej podmienky súd, v súlade s názorom odvolacieho súdu, poukazuje na to, že z ustanovenia § 298 CSP nevyplýva, aby bol súd obmedzený dobou trvania úverovej zmluvy, pokiaľ ide o možné vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, ak sú na to inak splnené zákonné podmienky. Zo zmluvy o úvere vyplýva, záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky a na druhej strane záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Z tohto teda vyplýva, že tieto záväzky (dojednania) sú dojednania o hlavnom predmete plnenia a podľa názoru súdu ich nemožno preskúmať z hľadiska prijateľnosti resp. neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Na druhej strane ale bolo nesporné preukázané, že žalobkyňa uhrádzala žalovanému aj poplatok, ktorý možno skrátené nazvať ako „administratívny poplatok“, ktorý ale na základe vyššie uvedeného nie je dojednaním o hlavnom predmete plnenia a z tohto dôvodu preto súd skúmal, či jeho dojednaním, nedošlo k značnej nerovnováhe v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že v samotnej zmluve je uvedené iba to, že dlžník uhradí príslušný poplatok, bez rozlíšenia na úrok a administratívny poplatok, keďže to vyplýva iba „všeobecných podmienok poskytnutia úveru“, ktoré sú písané nahusto, neprehľadne a s drobným písmom, pričom súd má za to, že tak dôležité údaje musia byť súčasťou zmluvy. V tomto ohľade súd taktiež zdôrazňuje, že úlohou žalovaného ako dodávateľa bolo určiť jasné a konkrétne podmienky, a to nielen vyjadrením celkovej výšky odplaty, ale aj uvedením konkrétnej sumy t.j. aká je výška úroku v percentách a koľko úrok predstavuje v danom konkrétnom prípade a obdobné údaje uviesť aj o „administratívnom poplatku“. Podľa názoru súdu je zároveň viac ako pravdepodobné, že žalovaný takýmto spôsobom chcel „zakryť“ vysokú cenu úveru, pretože administratívny poplatok nemôže byť v takejto výške premietnutý do celkovej ceny úveru, pričom už zo zmyslu a pojmu administratívny poplatok je zrejmé, že tento poplatok sa týka vybavenia úveru, jeho spravovania a pod., pričom banky vo všeobecnosti inkasovali za administráciu úveru oveľa nižšie poplatky (v súčasnosti už poplatky ani neuplatňujú) a takýto celkový náklad, ktorý predstavuje 2/3-iny celkových nákladov spotrebiteľa nemožno označiť ako administratívny poplatok. Aj vyššie uvedené spôsobuje, podľa názoru súdu, neplatnosť zmluvy z dôvodu jej rozporu s dobrými mravmi, keďže odplata, ktorú žalobkyňa zaplatila je v hrubom rozpore s dobrými mravmi vzhľadom na výšku odplaty, keďže viac ako o 1.200 % prevyšuje obvyklú ročnú úrokovú mieru poskytovanú bankami (7,96 % ročne) a aj z tohto dôvodu je preto uvedená zmluva neplatná. Súd poukazuje, ako už bolo naznačené, že obsah týchto dojednaní nie je v zmluve vyjadrený určito, keďže zo zmluvy vyplýva iba to, že žalobkyňa má uhradiť „príslušný“ poplatok vo výške 288 EUR, pri úvere 300 EUR a splatnosti v 12 mesačných splátkach. Podľa všeobecných podmienok poskytnutia úveru úrok predstavuje 1/3 (32 % ročne) a „administratívny poplatok“ 2/3-iny (64 % ročne), čo vzhľadom na jeho výšku a obvyklý charakter predstavuje jednoznačne nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a teda jedná sa o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je neplatná, keďže zvyhodňuje žalovaného v tom, že tento inkasuje neprimerane vysokú odplatu za poskytnutie úveru a na druhej strane znevýhodňuje žalobkyňu v tom, že túto odplatu musí uhradiť. V tejto súvislosti súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že z označenia pojmu „náklady na vypracovanie uzatvorenia zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“ by malo vyplývať, že sa jedná o poplatok spojený s vybavením úveru, resp. vedením úverového účtu, avšak vzhľadom na jeho výšku je nesporné, že sa nejedná o klasický administratívny poplatok, ale že žalobca takýmto klamlivým spôsobom uviedol spotrebiteľa do omylu pričom obvykle administratívny (spracovateľský) poplatok predstavoval v čase uzavretia zmluvy aj pri najnižších výškach úveru maximálne 5% z úverovej istiny pri oveľa dlhšej splatnosti. Vzhľadom na uvedené preto súd aj v časti žaloby o vyslovenie neprijateľnosti zmluvného dojednania označeného vo výrokovej časti rozsudku vyhovel. 16. Závery súdu o neplatnosti zmluvy v časti úroku, resp. odplaty by mali taktiež za následok, že strany si majú vrátiť to, čo si navzájom plnili, teda vydať bezdôvodné obohatenie tak, ako to už súd konštatoval z dôvodu absencie obligatórnych zákonných náležitostí.““ Ako spotrebiteľka si uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľských práv, ktoré musela brániť v pôvodnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Žalovaný nielenže v zmluve o úvere č. 804600108 zo dňa 27.10.2010 používal neprijateľné zmluvné podmienky, ale tiež aj konal spôsobom, ktorý je možné považovať za nekalé obchodné praktiky a v rozpore s dobrými mravmi, v snahe obohatiť sa o sumu 1.140,81 eura, čiže zo strany žalovaného sa jednalo o viacnásobné porušenie práva. Keďže je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde, došlo k splneniu hypotézy vyššie citovanej právnej normy. Primerané finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 1.440,81 eura, pričom nárok zohľadňuje skutočnosť, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil a v zmluve používal neprijateľnú zmluvnú podmienku. Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva,

tak táto otázka je definovaná rozsudkom v základnej veci, t. j. rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 14Csp/58/2019, zo dňa 13.09.2019 a jeho odôvodnením, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva, v základnej veci, nie je možné v konaní o primerané finančné zadosťučinenia ani rozširovať ani zužovať.

2. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil. Vo svojom vyjadrení uviedol, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení. Žalovaný má za to, že predmetné rozhodnutie súdu, ktoré uvádza žalobkyňa má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Žalovaný považuje vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu prípadne priznanú náhradu finančného zadosťučinenia za neprimerane prísnu a založenú na svojoľnom a arbitrárnom výklade práva. V tomto kontexte je dôležitý gramatický výklad slova „primerane“. Krátky slovník slovenského jazyka (štvrté, doplnené a upravené vydanie. Redigovali: J. Kačala - M. Pisárčiková - M. Považaj. Bratislava: Veda 2003) príslovku primerane spája so slovom vhodné. Takisto synonymický slovník slovenčiny (tretie, nezmenené vydanie, Veda 2004) spája slovo primerane s významom vhodné, vyhovujúc požiadavkám, spĺňajúc požiadavky, náležitým spôsobom. Slovník slovenského jazyka z rokov 1959-1968 (hlavný redaktor dr. Štefan Peciar, CSc. Bratislava: Vydavateľstvo Slovenskej akadémie vied 1959 - 1968) vykladal pojem prídavného mena „primeraný“ ako hodiaci sa do nejakých okolností, do istého prostredia; vhodný, príhodný, náležitý. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany nie len jeho deklaráciu. Žalovaný má za to, že opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na prechádzajúce konanie neprimerane prísne. Žalovaný je ďalej toho názoru, že žalobkyni žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Súd by mal posudzovať konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobkyne a žalovaného a pri rozhodovaní vzal do úvahy aj konanie žalobkyne, ktorá sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sám konal v rámci kontraktáčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásila, že súhlasí s obsahom Zmluvy, bola oboznámená so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru; nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Žalobkyňa svojim podpisom na Zmluve ďalej prehlásila, že si Zmluvu prečítala, že ju uzatvorila vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Žalobkyňa mala možnosť si zmluvu pred jej podpisom prečítať. Žalovaný teda poskytol žalobkyni úver v dobrej viere, že sú jej známe zmluvné dojednania. Ďalej uviedol, že všetky predpoklady priznania finančného zadosťučinenia musia byť naplnené kumulatívne, t. j. nepostačuje naplnenie len niektorých z nich, ale musia byť naplnené všetky súčasne. Vágnosť pojmu „primeranosť“ umožňuje subjektívny výklad a v praxi spôsobuje aplikačné problémy. V zákone nie je bližšie konkretizované podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadosťučinenia primerané. Účelom predmetného ustanovenia je často deklarovaná generálna prevencia, ponímaná najčastejšie ako prostriedok zamedzenia zneužívania silnejšieho postavenia dodávateľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo - právneho vzťahu. Dodávateľ spotrebiteľa (v danom prípade Žalovaný Žalobkyňu) nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo - právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniaми oboznámiť. Skutočnosť, že spotrebiteľ (Žalobkyňa) neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Primerané finančné zadosťučinenie ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody. Primerané finančné zadosťučinenie má nesporne sankčnú funkciu a jeho cieľom nie je kompenzovať žalobkyňu,

ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobkyni a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti (v zmysle generálnej prevencie). Sankčná funkcia primeraného finančného zadosťučinenia teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej funkcie, teda funkciu preventívnu. Nemožno však opomenúť, že práve inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. Preventívna funkcia primeraného finančného zadosťučinenia má pôsobiť naprieč existujúcich spotrebiteľských právnych vzťahov, t. j. má pôsobiť aj na dodávateľa ale aj na spotrebiteľa. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu spravujúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok. Žalovaný považuje finančné zadosťučinenie, uplatnené žalobkyňou (vo výške 1.440,81 eura) za poskytujúce ochranu a ospravedlňujúce ľahostajnosť žalobkyni. Takto priznané finančné zadosťučinenie nie je možné považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé, pretože ide len o niekoľkonásobné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia. Určenie konkrétnej výšky je síce vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na kritériá stanovené v zákone, avšak tieto sú povinné priznať výšku finančného zadosťučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla. Vo vnútroštátnom prostredí môže byť teda vytvorený a aplikovaný vlastný model sankcionovania tak, aby bola možná náprava súladná s právnym poriadkom. Žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29 Odo 652/2001, zo dňa 18.09.2002: „Právní praxe i právní teorie jsou zajedno v tom, že nárok na přiměřené zadosťučinění je nárokem, jímž se reparuje újma nemateriální povahy. Tento aspekt vyvěrá již z podstaty tohoto nároku, který se označuje jako zadosťučinění neboli satisfakce, aby se již v názvu zdůraznila jeho imateriální povaha. Ve formě zadosťučinění, jako prostředku satisfakčního, není možno proto brát ohled na prvky, které mají materiální povahu, poněvadž materiální reparaci tento právní prostředek ochrany proti nekalé soutěži neslouží. Nárok na přiměřené zadosťučinění je dále nárokem, který má převážně, popř. výlučně objektivní charakter. Dovojuje se, že je nárokem „objektivním, který není vázán na naplnění jakýchkoli subjektivních podmínek“ (Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kol.: Obchodní zákoník, komentář, 7. vydání, C. H. Beck 2002, str. 148). V rozsudku ze dne 25. 3. 1998 sp. zn. I. Odon 45/97 Nejvyšší soud dovodil, že „přiměřenost výše peněžního zadosťučinění musí být posuzována jak z objektivních, tak subjektivních hledisek“ (srov. též Faldyna, F. a kol. - autor příslušné části Hajn, P.: Obchodní zákoník s komentářem, I. díl, Codex 2000, str. 143.) V každém případě jsou subjektivní momenty z hlediska výše přiměřeného zadosťučinění pouze momenty doplňkovými.“ „Výše soudem přiznaného zadosťučinění musí odpovídat výši přiznaného zadosťučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují a významnější odchylka je v tomto směru možná jen tehdy, bude-li též soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Neshledá-li soud takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy. Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadosťučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadosťučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadosťučiněním přiznaným z jiného právního důvodu. Nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu náhrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadosťučinění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé (např. s ohledem na cenovou úroveň nebo výši průměrné mzdy).“ (Rozsudek Nejvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 1747/2014).

3. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne a listinnými a to Rozsudkom Okresného súdu Prešov na č.l. 4-8, Doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti na č.l. 9, Rozsudkom Krajského súdu v Prešove na č.l. 10-16, Doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti na č.l. 17, Vyjadrením žalovaného na č.l. 28-30 a zistil tento skutkový stav:

4. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 13.09.2019, sp. zn. 14Csp/58/2019 zaviazal žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1.140,81 eura s príslušenstvom a určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o úvere č. 804600108, z 27.10.2010, uvedená vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru - bod 11) o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny, zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou,

je neprijateľná. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že zmluva uzavretá stranami sporu dňa 27.10.2010 neobsahuje okrem iného ani základné náležitosti ako je úrok, úroková sadzba, ročná percentuálna miera nákladov (RPMN), priemerná RPMN, termín konečnej splatnosti, predmetný úver sa minimálne z dôvodu absencie týchto základných zákonných náležitostí považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ ide o administratívny poplatok uviedol, že v samotnej zmluve je uvedené iba to, že dlžník uhradí príslušný poplatok, bez rozlíšenia na úrok a administratívny poplatok, keďže to vyplýva iba „všeobecných podmienok poskytnutia úveru“, ktoré sú písané nahusto, neprehľadne a s drobným písmom, pričom súd má za to, že tak dôležité údaje musia byť súčasťou zmluvy. V tomto ohľade súd taktiež zvyrazňuje, že úlohou žalovaného ako dodávateľa bolo určiť jasné a konkrétne podmienky, a to nielen vyjadrením celkovej výšky odplaty, ale aj uvedením konkrétnej sumy t.j. aká je výška úroku v percentách a koľko úrok predstavuje v danom konkrétnom prípade a obdobné údaje uviesť aj o „administratívnom poplatku“. Podľa názoru súdu je zároveň viac ako pravdepodobné, že žalovaný takýmto spôsobom chcel „zakryť“ vysokú cenu úveru, pretože administratívny poplatok nemôže byť v takejto výške premietnutý do celkovej ceny úveru, pričom už zo zmyslu a pojmu administratívny poplatok je zrejmé, že tento poplatok sa týka vybavenia úveru, jeho spravovania a pod., pričom banky vo všeobecnosti inkasovali za administráciu úveru oveľa nižšie poplatky (v súčasnosti už poplatky ani neuplatňujú) a takýto celkový náklad, ktorý predstavuje 2/3-iny celkových nákladov spotrebiteľa nemožno označiť ako administratívny poplatok. Aj vyššie uvedené spôsobuje, podľa názoru súdu, neplatnosť zmluvy z dôvodu jej rozporu s dobrými mravmi, keďže odplata, ktorú žalobkyňa zaplatila je v hrubom rozpore s dobrými mravmi vzhľadom na výšku odplaty, keďže viac ako o 1.200 % prevyšuje obvyklú ročnú úrokovú mieru poskytovanú bankami (7,96 % ročne) a aj z tohto dôvodu je preto uvedená zmluva neplatná. Súd poukazuje, ako už bolo naznačené, že obsah týchto dojednaní nie je v zmluve vyjadrený určito, keďže zo zmluvy vyplýva iba to, že žalobkyňa má uhradiť „príslušný“ poplatok vo výške 288 EUR, pri úvere 300 EUR a splatnosti v 12 mesačných splátkach. Podľa všeobecných podmienok poskytnutia úveru úrok predstavuje 1/3 (32 % ročne) a „administratívny poplatok“ 2/3-iny (64 % ročne), čo vzhľadom na jeho výšku a obvyklý charakter predstavuje jednoznačne nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a teda jedná sa o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je neplatná, keďže zvyhodňuje žalovaného v tom, že tento inkasuje neprimerane vysokú odplatu za poskytnutie úveru a na druhej strane znevýhodňuje žalobkyňu v tom, že túto odplatu musí uhradiť. V tejto súvislosti súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že z označenia pojmu „náklady na vypracovanie uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“ by malo vyplývať, že sa jedná o poplatok spojený s vybavením úveru, resp. vedením úverového účtu, avšak vzhľadom na jeho výšku je nesporné, že sa nejedná o klasický administratívny poplatok, ale že žalobca takýmto klamlivým spôsobom uviedol spotrebiteľa do omylu pričom obvykle administratívny (spracovateľský) poplatok predstavoval v čase uzavretia zmluvy aj pri najnižších výškach úveru maximálne 5% z úverovej istiny pri oveľa dlhšej splatnosti.

5. Krajský súd v Prešove vyššie uvedený rozsudok potvrdil. Odvolací súd uviedol, že nemá pochybnosti o tom, že zmluvná podmienka týkajúca sa neúmerne vysokého poplatku za poskytnutie úveru až v rozsahu 2/3 úveru je neprijateľná so zreteľom na vytváranie hrubej nerovnováhy vo vzťahu medzi sporovými stranami v tomto ohľade. Ide o zmluvnú podmienku, ktorou sa zakrýva skutočná podstata jej účelu, t.j. získanie ďalších plnení zo strany žalovanej bez adekvátneho (a navyše nejasne formulovaného) protiplnenia zo strany žalovaného.

6. Žalobkyňa pri svojom výsluchu uviedla, že napriek tomu, že vyhrali spor, tak bezdôvodné obohatenie nebolo vyplatené a preto sa domáha primeraného finančného zadosťučinenia. K ujme uviedla, že táto jej vznikla približne vo výške 1 140 eur. Okrem toho jej žalovaný stále vyvoláva a stále sa chcú dohodnúť. Nakoniec uviedla, že pracovala vo fakultnej nemocnici ako sestrička, s čistým mesačným príjmom okolo 560 - 600 eur.

7. Zistený skutkový stav súd takto právne posúdil:

8. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

9. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

10. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Medzi stranami nebolo sporné, že vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským. Podľa poslednej vety ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

12. V konaní bol základný predpoklad na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia preukázaný tým, že žalovaný ako predávajúci porušil právo žalobkyne, ako spotrebiteľa na písomnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere s tým, aby táto obsahovala všetky náležitosti v zmysle ust. § 9 ods.2 zák. č. 129/2010 Z.z., pričom žalobkyňa sa úspešne domohla vydania bezdôvodného obohatenia. Zároveň žalovaný používaním neprijateľnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve porušil svoju povinnosť podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať neprijateľné podmienky. Súd teda dospel k záveru, že sú splnené podmienky k tomu, aby bolo žalobkyni priznané primerané finančné zadosťučinenie.

13. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia tak pre žalobkyňu bude primerané finančné zadosťučinenie vo výške 600,- eur. Túto sumu považoval súd za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyni, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Súd však nesúhlasil s výškou, akú si žalobkyňa uplatnila. Vzhľadom na okolnosti veci, ujmu, ktorá bola žalobkyni spôsobená (musela sa domáhať vydania bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky), súd ustálil ako dôvodnú, primeranú a zodpovedajúcu všeobecnej predstave spravodlivosti výšku primeraného finančného zadosťučinenia v sume 600,- eur (s prihliadnutím aj na sumu 1.140,81 eura, o ktorú sa chcel žalovaný na úkor žalobkyne obohatiť), a preto v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

14. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“), podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobkyňa bola v konaní úspešná v časti základu nároku v rozsahu 100%, pričom výška priznaného nároku závisela výlučne na posúdení súdu. Preto súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom pri vyčíslení sa bude vychádzať z priznanej sumy.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).